

den skal „overtage og afvikle alle Bankkomiteens Forpligtelser overfor de garanterede Pengeinstitutters Kreditorer og overfor optagne Laan“. Den skal altsaa simpelt hen være Mellemand i de pekuniære Spørgsmaal, overtage Forpligtelserne, altsaa sørge for at skaffe Penge til at betale den Gæld, man har stiftet, skaffe de Penge ind igen fra de nødlidende Banker og de andre, som have faaet Hjælp deraf. Men hvor bliver Administrationen af? Hvor bliver Administrationen lige overfor Bankerne af? Hvor bliver Tilsynsraadet af? — det Tilsynsraad, som Bankkomiteen nu danner overfor Bankerne, uden hvis Samtykke der ikke kan foretages nogen Ting af større Betydning udover det daglige. Hvor bliver den Slags Ting af, som bestaar i at indhente Bemyndigelse, endog saa udover, hvad Tilsynsraadet kan give, til at foretage en eller anden maaske meget kostbar Transaktion om Ting, der kunne medføre adskillig Risiko, med Hensyn til hvilke Forholdet efter dette Lovforslag bliver det, at naar Bankkomiteen er ophævet og en Afviklingskasse med dette Formaal traadt i Stedet derfor, saa vilde nu — for blot at nævne to Institutioner — Direktionen for Københavns Grundejerbank og Direktionen for Københavns Detailhandlerbank staa som eneraadende uden nogen over dem, uden Tilsyn, uden noget Menneske, som har med dem at gøre. Thi det er klart, at f. Eks. for Detailhandlerbanken, en saa fuldstændig fallit Bank, kunde der ikke være Tale om, at dens af Aktionærerne valgte Bankraad kunde have det mindste med det at gøre. Maa jeg spørge, hvad der vilde ske, dersom en af disse Administratorer eller Direktører trak sig tilbage eller døde? Hvor er den Institution, som skulde vælge hans Efterfølger? Det kan Afviklingskassen ikke gøre, for Afviklingskassen skal efter dette ikke gøre andet end at have med selve Penge-spørgsmaalet at gøre, den skal ikke have med Administrationen og Tilsynet at gøre. Jeg antager imidlertid, at det ikke er Meningen. Jeg antager ikke, at det kan være den højtærede Ministers Mening, at de saaledes skulde staa som de, der ikke have nogen at raadspørge, og hvem de i det givne Øjeblik skulde staa til Ansvar overfor.

Dernæst vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig at være en mindre heldig Udtrykksmaade, som er brugt i § 4, naar der tales om, hvad der tjener „til Sikring for Afviklingskassen“. Naar der staar: „Til Sikkerhed for

Afviklingskassen tjener dels de 5 Bankers Garanti“, er det jo udmærket, det er virkelig en Sikkerhed, en Garanti af de 5 københavnske Hovedbanker, det er saa udmærket, som noget kan være. Men hvorledes kan en indbetalt Sum være en Sikkerhed for selve Afviklingskassen? Det er jo ikke Meningen, at de 12 Mill. Kr. skulde ligge urørte, bruges til ingenting eller overhovedet ligge der og tjene som noget, man kunde gaa hen og tage sig Sikkerhed i. Det er derfor en underlig Udtrykksmaade at sige, at de tjene til Sikkerhed for Afviklingskassen. Nej, Afviklingskassen bestaar af de 12 Mill. Kr., og denne Afviklingskasse, som bestaar af denne Sum, er garanteret af de 5 Banker. Det er egentlig Meningen.

Saa har man under § 6 Spørgsmaalet om, hvorledes Bestyrelsen skal være sammensat. Dette Spørgsmaal har jo været en Del under Debat i Folketinget, og Forslaget, som det nu foreligger for os, er forskelligt fra det af Regeringen fremsatte. Regeringens Forslag gik ud paa, at der i Bestyrelsen af Afviklingskassen skulde sidde en af Regeringen udnævnt Mand, der skulde have Veto lige overfor de 5 andre, som vare valgte af Bankerne. Nu er det derimod efter Folketingets Forslag indrettet saaledes, at den af Regeringen valgte Mand ikke skal have Sæde i Bestyrelsen, men blot skal være kontrollerende, og det skal han være paa den Maade, at han har Ret til at overvære alle Møder af Afviklingskassens Bestyrelse og kan forlange sig meddelt Oplysninger om Kassens Virksomhed, samt at han kan nedlægge Forbud mod enhver Beslutning, der tages af Bestyrelsen, dog at et saadant Forbud kan indankes til Finansministerens Afgørelse. Jeg maa sige, at jeg tror, Regeringens Forslag var bedre. Jeg kan ikke nægte, at jeg finder det naturligere at sige, at den af Regeringen udnævnte Mand har Sæde i Bestyrelsen, altsaa ogsaa maa og skal deltage i Forhandlingerne i Modsætning til, at han efter Forslaget, som det her foreligger, *kan* gøre det og altsaa ogsaa kan lade være. Han er efter det foreliggende Forslag ikke saaledes med i Sagen fra Begyndelsen til Enden, som han vilde være efter det oprindelige Forslag.

Imidlertid ville jo de Ting, som jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa, hvis der ellers er Samstemning derom, let kunne rettes, og jeg maa som mit Hovedindtryk af dette Forslag udtale, at jeg maa anbefale det. Jeg finder, at det er et rigtigt Forslag, jeg finder, at det er godt, at